

Treball (comorerista) Desperta't Catalunya.

La pàtria és dels obrers.

Si el nacionalisme és una concepció burgesa, el patriotisme ha de ser la concepció de la classe obrera. No hem de respondre, doncs, a les provocacions del nacionalisme català. Hem d'oposar a l'assimilisme violent, terrorista del franquisme, un patriotisme reformat i actiu. I, atès que el patriotisme és essencialment voluntat de pervivència nacional, Catalunya triomfarà.

No hem de subestimar la tècnica descatalanitzadora del franquisme. Aquest seria un error gravíssim. Per bé que el franquisme segueix camins coneguts, per manca d'imaginació creadora, de privar-nos del nostre instrument natural de cultura i expandiment, de rebaixar-la al nivell de «patuès» groller. El règim franquista no es limita a convertir Catalunya en colònia d'una burocràcia armada i d'una burocràcia immoral, superba, assenyoretada, provocadora – «¡hable usted cristiano!, ¡no ladre usted!» a esbandir els catalans de tota funció política, sindical, tècnica, jurídica, administrativa. L'acció descatalanitzadora del franquisme és integral i, per consegüent, *demogràfica*.

Certament, la Catalunya d'avui no és pas la Catalunya del 19 de juliol del 1936. La població catalana ha perdut en quantitat i en qualitat. La població no catalana ha augmentat en quantitat, per bé que no en qualitat. Una generació de catalans ha estat anihilada per la guerra i la repressió. I no una generació qualsevol, sinó la de Macià i Companys, la dels dirigents de la vida política, sindical, cooperativa, cultural, econòmica de Catalunya, la generació del 14 d'abril del 1931, del 19 de juliol del 1936, de les batalles de Terol, del Segre i de l'Ebre: la generació més dinàmica i més conscient, fruit d'una centúria de renaixença pàtria. Paral·lelament, una massa enorme de treballadors miseriosos, fugint de la misèria i de la repressió –considerant-se altres, en tant que «ex-combatientes», els protegits del règim–, ha immigrat a Catalunya i ha trasbalsat a fons els percentatges i les perspectives. Aquesta immigració, és continua, perquè aquesta és una política conscient del règim.

D'ací que se'ns planteja un dilema indefugible: assimilar, incorporar a la vida catalana la massa immigrada o resignar-nos a un període de decadència amb

el consol relatiu d'una possible i llunyana renaixença. El dilema no es pot resoldre més que d'una manera: Catalunya ha d'assimilar la massa immigrada.

Que Catalunya pot fer-ho, ens ho demostren la reflexió i l'experiència. El nivell de vida i cultural dels catalans, per bé que ha sofert una caiguda vertical sota el franquisme, és força superior encara al de la massa immigrada i, aquesta, per consegüent, mai no podrà assimilar-nos. Els immigrants són obrers, treballadors, són víctimes d'un règim de terror i de misèria, són malaurats que cerquen pa, benestar, tracte humà, una perspectiva de progrés i llibertat, són germans dels obrers i treballadors catalans. I per bé que molts d'ells recent arribats, estan plens de prejudicis, la realitat de la vida catalana els guanya, els neteja de teranyines el cervell, generalment amb rapidesa. I, quan aquests immigrants s'adonen de les monstruositats que es cometen contra Catalunya i els catalans i les comprenen, es revoltan i es converteixen, en la mesura que intimen amb nosaltres, en simpatitzants, en aliats i en germans de lluita.

No patim pas d'optimisme a ultrança. Reflexionem i recordem els antecedents. No és d'avui la primera riuada. En temps de Primo de Rivera n'hi va haver una també enorme. Aleshores es plantejà el dilema d'avui i es va resoldre positivament, com resoldrem el d'ara si som catalans conscients i assenyats. Què va ocórrer? La prova de foc vàrem tenir-la en les eleccions constituents de juny del 1931. Llerroux va presentar una llista de presidents dels «centros regionales», donant per bo el suposat anticatalanisme dels immigrants. Aquests, però, votaren en massa la llista encapçalada pel President Macià. I els fills dels immigrants del període de Primo de Rivera són avui tan bons catalans com els de la vella nissaga.

En la perspectiva albirem la mateixa victòria. Catalunya assimilarà la nova massa immigrada, perquè els ofereix una vida més justa, més decent, més lliure. Altrament, una reacció nacionalista dels catalans complementaria la tàctica franquista: enfrontar treballador a treballador, poble a poble, dividir per vèncer i esclavitzar-nos tots plegats!

No fem el joc de l'enemic!

Visca Catalunya! Visca la Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques!